

DE EENHEID in de GEMEENTE VAN JEZUS

Eensgezindheid in de eerste Gemeente

Eén van de allereerste aanbiddingsliederen die ik ruim dertig jaar geleden geleerd had nadat ik tot het levende geloof was gekomen was “Vader, maak ons één” (Opwekking 118). De woorden van dit lied maakten een enorme indruk op mij: “Vader, maak ons één, Vader, maak ons één, opdat de wereld weet, dat Gij zond Uw Zoon. Vader, maak ons één!” Prachtige woorden waar ik volledig achter kon staan omdat het voor mij niet meer dan vanzelfsprekend was dat iedereen die tot geloof gekomen is en **Yeshua** [Jezus] heeft aangenomen als Heer en Verlosser hetzelfde verlangen moet koesteren om één te zijn met zijn broeders en zusters. Niet voor niets wordt dit lied toch in bijna alle kerken en gemeenten gezongen? Dat klopt! Ik heb gedurende die dertig jaren heel wat samenkomsten van uiteenlopende denominaties bezocht, en overal hoorde ik dit prachtige lied. Maar is er sinds die tijd iets van deze éénheid terecht gekomen? Helaas niet! En weet u ook waarom niet? Omdat de inhoud van dit lied niet helemaal in overeenstemming is met de intentie van degenen die het zingen.

De vijand kent onze zwakheden en zal ons natuurlijk daarop proberen te pakken. Het meest kwetsbaar zijn wij op de gevoelskant van ons geloofsleven en daarom valt hij ons daar het meest aan. Om deze reden zegt Sha’ul [Paulus] in Efeziërs 6:11 nadrukkelijk: “Doet de gehele wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels!” De NBG-vertaling heeft het over de verleidingen des duivels, maar men zou het woord μεθοδείας methodeías ook kunnen vertalen met **‘listen’**

“Zie, hoe goed en hoe aangenaam het is, als broeders ééndrachtig samen zijn: als kostbare olie over het hoofd, die neerstroomt over de baard, de baard van Aharon, stromende op de kraag van zijn gewaad; zoals dauw van de Chermon, die neerdaalt op de bergen van Tziyon. Want daar verkondigt de Eeuwige Zijn zegen, leven voor altijd!” (Liberale Sidur).

“Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook éénsgezind samenwonen. Het is als de kostelijke olie op het hoofd, die neerdruipt op de baard, de baard van Aäron, die neerdruipt op de zoom van zijn priesterkleed. Het is als dauw van de Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion. Want dáár gebiedt de Eeuwige de zegen en het leven tot in eeuwigheid!” (Herziene Statenvertaling).

Met het woord *tb> shevet* [verblijven] kan men twee kanten op: tijdelijk verblijven of permanent verblijven. Het eerste is een samenzijn voor een bepaalde periode, zoals bijvoorbeeld voor het gezamenlijk vieren van de feesten en het tweede betekent daadwerkelijk wonen. Vandaar dat we ook in de hierboven geciteerde vertalingen deze twee interpretaties tegen komen. Persoonlijk geef ik de voorkeur aan 'wonen', en wel om meerdere redenen. Ten eerste is het niet moeilijk om éénsgezind te zijn als we tijdelijk bij elkaar komen om samen de Shabat te vieren, want anders zouden we dat niet doen. Ook als we met Sukot met zijn allen naar Jeruzalem gaan en elkaar daar dan weer in een loofhut of bij de kotel ontmoeten kunnen we daarin makkelijk éénsgezind zijn omdat we daar allemaal voor het zelfde doel zijn.

PSALM 133

Maar dat kan in Psalm 133 volgens mij niet bedoeld zijn, want als we na afloop van de plechtigheden weer naar huis of naar ons hotel terug gaan, dan groeten we even en gaan verder met ons eigen leven en blijven dikwijls op andere terreinen van ons geloofsleven in opvatting van elkaar verschillen. Ten tweede moet het toch echt wel om een bijzondere prestatie gaan als de psalmist zo vol lof over deze broeders spreekt en datgene wat ze doen zelfs goed en liefelijk noemt, **namelijk éénsgezind samenwonen!** Dat is namelijk bij lange na niet voor iedereen vanzelfsprekend. Het tegendeel is meestal het geval, want juist als men samen onder één dak woont en elkaar elke dag ziet wordt de onderlinge liefde telkens weer op de proef gesteld. Men ziet te veel en men hoort te veel en er ontstaan wrijvingen. Dat is mensen eigen. Van kleine irritaties komen soms grote ruzies. Met andere woorden: verschilpunten kunnen al snel geschilpunten worden, en geschilpunten uiteindelijk strijdpunten met alle gevolgen van dien. Men kan dan wel op één adres wonen, maar van een harmonieuze relatie is er dan geen sprake meer en van **een eensgezindheid** al helemaal niet! Dat gebeurt helaas maar al te vaak in huwelijken, gezinnen en woongemeenschappen.

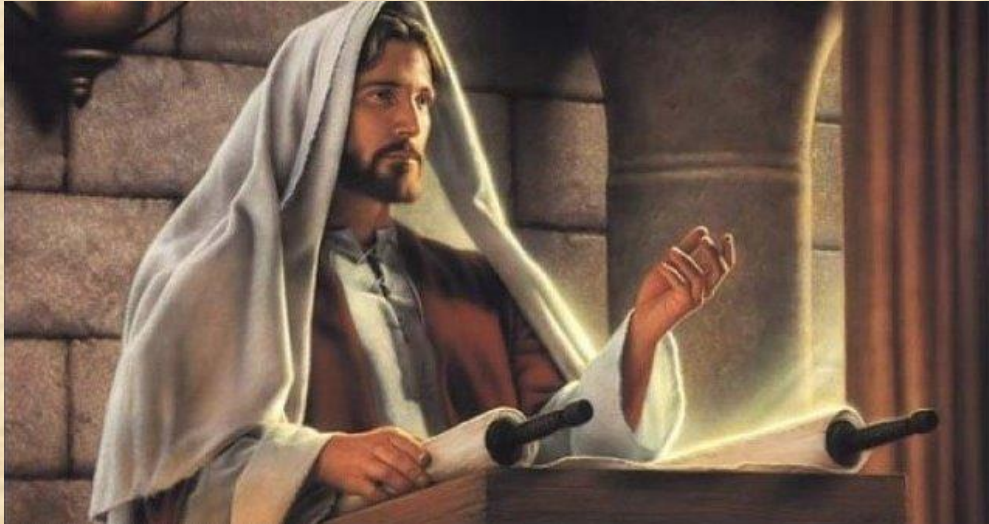
Samen wonen is dus één ding, maar éénsgezind zijn is iets anders.

En als dat tweede wel het geval is, dan is dat inderdaad goed en liefelijk! Ik denk derhalve dat de psalmist hier daadwerkelijk het permanent samenwonen bedoelt en geen tijdelijk samenzijn. Ten derde is het huisgezin in de Bijbel een beeld van de Gemeente. Als gelovigen zijn wij allen kinderen van één Vader en daarmee letterlijk broers en zussen van elkaar. En dat is nu het grote verschil tussen vrienden en broers en

zussen. Vrienden kies je zelf, maar broers en zussen kan je niet kiezen, want die heb je al of je krijgt ze nog. Dat hangt af van je ouders. En zo is het ook met je broeders en zusters in het geloof. Zij werden net als jij door onze hemelse Vader als Zijn kinderen aangenomen en toegevoegd aan Zijn huisgezin (Efeziërs 2:19), niet in grote megakerken, **maar juist in kleine huisgemeenten!** Alleen in een kleine huisgemeente kunnen we echt samen een huisgezin vormen, want in grote gemeenten, die in reusachtige zalen en soms zelfs in stadions samenkomen, is iedereen anoniem.

Ze weten je wel te vinden als je de tiende niet op tijd betaalt, maar voor de rest zien ze je niet echt als een broer of zus, want de mensen die voor, naast of achter je zitten kennen je naam vaak niet eens. In een huisgezin delen wij lief en leed met elkaar en zo zijn wij ook in een huisgemeente bij elkaar en op elkaar betrokken. Wij verblijden ons samen bij geboortes, dopen, bruiloften en jubileums, wij bemoedigen elkaar bij ziekte en overlijden en wij helpen elkaar waar dat nodig is. Wij staan voor elkaar klaar omdat wij broertjes en zusjes van elkaar zijn en elkaar liefhebben zoals we ook onze hemelse Vader liefhebben.

“Alle mensen die in Yeshua [Jezus] geloofden, waren van harte éénsgezind. Niemand zei dat zijn bezittingen van hem alleen waren; alles was gemeenschappelijk. De apostelen verkondigden met grote overtuigingskracht dat Adon Yeshua [de Here Jezus] uit de dood was opgestaan. De liefde en éénheid waren zichtbaar onder hen. Niemand van hen leed gebrek, want allen die land of huizen hadden, verkochten daar zo nu en dan iets van en gaven het geld aan de apostelen. Die deelden uit aan een ieder die iets nodig had.” (Het Boek).

Deze verzen komen vrijwel overeen met de eerder geciteerde verzen 41-47 van hoofdstuk 2 en tonen de ideale situatie zoals Yeshua het van ons verwacht. Zo hoort het te zijn. Begrijp me goed, ik wil hier niet mee zeggen, dat elke gelovige die een huis of een stuk grond bezit, dat nu letterlijk zou moeten verkopen, het geld aan de voorgangers zou geven en in een huurhuis zou moeten gaan wonen. Natuurlijk mag dat altijd, maar het is niet zo dat dit de bedoeling zou zijn, want dat was toen ook niet zo. Ik denk, dat de vertaling van het Boek het meest duidelijk maakt hoe ze het deden. Degenen die rijk genoeg waren om het zich te kunnen veroorloven, gingen zo nu en dan iets van hun bezit verkopen om daarmee de behoeftige broeders en zusters uit de nood te helpen.

Maar het was volgens mij zeer zeker niet zo dat ze letterlijk alles verkochten en daardoor zelf afhankelijk waren van datgene wat hen dan werd toebedeeld want als dat zo was, dan hadden er geen huisgemeenten gesticht kunnen worden. Nee, ik denk daarom eerder, dat sommigen van hen misschien zo rijk waren, dat ze zelfs meerdere huizen bezaten, die ze niet allemaal nodig hadden en makkelijk konden missen.

Maar hun eigen huis waarin ze woonden stelden ze open voor de huissamenkomsten. Dat laatste komen we namelijk regelmatig in de brieven van Paulus tegen. En wat dat betreft ben ik van mening, dat dit ook vandaag de dag nog zo zouden moeten zijn.

Bron: Werner Stauder